

Морецътъ ги зе и заминѣ. Долора зе малката торби-
чка съ бащина си прахъ и го удържа при себе си, а Есте-
теванъ излѣзе да подыше прохладния морскый въздухъ.
Той повървѣ нѣколко по крайморіето до стѣната която за-
творяше залива, въ който са намѣрваше пристанището на
Кадиксъ: и тамъ въ еднообразния шумъ на морето той се
предаде на разны размышленія.

— Довечера, слѣдователно, мислѣще Естеванъ ще оста-
вѣм Испанія! О! дано Небето да ѣ бѣде благонаклонно!
Дано Богъ отстрани отъ нея язвѣтъ на проклятіята си ни ѣ
даде новъ животъ! Напредъ! за мене послѣдната жертва
станѣ... Длъженъ съмъ да я оставѣмъ, защото нищо не
могѣ да ѣ помогнѣ...

Тѣй като мислѣше, той видѣ по пътя че идѣхъ шест-
мина челоувѣцы облечени въ Севилскы дрехы. Той са вър-
нѣ назадъ и отиде въ гостинницата, защото са боеше сеѣ
ка минута да не ги потърсѣтъ и ги открѣятъ преди да
отплаватъ. Но едва бѣ затворилъ вратата на стаята въ ко-
ято бѣ апостолътъ съ Долора и ги похлопахъ силно.

Естеванъ скочи и са подвуумы за минута.

— Кой е? попыта Долора очудена.

— Отворѣте ни, благородный Естеване, отговори низъ
отвѣнъ Кокко.

— А! доде слѣдователно Жозе! извика Долора.

Естеванъ насърченъ малко отвори вратата. Бѣхъ Бсок-
ко, Сапа, Манофина и Серевата и единъ Гардунецъ отъ
братството въ Кадиксъ, който бѣ приелъ Естевана и Доло-
ра и препорѣчалъ на управителката на гостинницата, въ
която са намярвахъ. Голѣмо бѣ очудваньето на Естевана,
на Долора и на Жуанъ д'Авила.

— Що търсите въ Кадиксъ, чада мои? попыта гы а-
постолътъ.

— Додохмы да намѣримъ благороднаго донъ Естевана и